

ende Lov om Alderdomsunderstøttelsen er jo i og for sig en human Lov, der inden for visse Grænser søger at bevirke, at saa vel Mænd som Kvinder, der ere udslidte af Arbejde, paa deres ældre Dage kunne nyde Understøttelse af det offentlige, uden at det fratager dem deres borgerlige Rettigheder, eller det i øvrigt kommer dem til Skade paa gode Navn og Rygte. Gik Loven ikke videre, eller rettere, hvis Loven konsekvent havde gennemført dette, var jo alt meget godt, men som Loven nu en Gang er affattet, har den betydelige Mangler. Den tager i overmaade ringe Grad Hensyn til Selvhjælpen, som der maaske dog kunde være Grund til at tage mere Hensyn til. I Virkeligheden er Loven saa langt fra at være en Opfordring til Sparsommelighed og en Støtte for Ansvarfølelsen og derigennem for Selvstændighedsfølelsen, at den snarere kan siges at være det modsatte. Lovens Hovedfejl er, saa vidt jeg kan skønne, at man ikke har indskrænket den til kun at være en Lov om Understøttelse for gamle Mennesker, der ikke længere kunne arbejde, men har gjort den til et Privilegium for alle Mennesker her i Landet, der have naaet det tresindstyvende Aar. Som Loven er affattet, giver den ikke alene den tresindstveaarige Mand Ret til at nyde Understøttelse, naar han ikke længere kan arbejde og altsaa virkelig er bleven alderdomssvækket, men den giver ham Ret til, naar som helst han kommer i Trang, denne være rent øjeblikkelig, Sygdomstilfælde eller paa anden Maade, at modtage Understøttelse, selv om han for øvrigt er nok saa arbejdsdygtig, uden at det skal betragtes som Fattighjælp. Det, at man saaledes har gjort Loven til et Privilegium for alle, der ere fyldte det tresindstyvende Aar, er, saa vidt jeg kan se, det, der har ført til Lovens mindre heldige Følger, og paa dette Punkt bringer det forelagte Forslag ingen Forandringer. Naar jeg altsaa ikke finder, at den nuværende Lov er nogen særlig udmærket Lov, kan jeg endnu mindre finde, at det forelagte Forslag er det, idet det foruden det omtalte Punkt har forskellige Bestemmelser, der ere meget betydelige Tilbageskridt fra det nuværende. Det har altid forekommet mig, at det, det kom an paa, var at faa en Lov, der virkelig kunde være støttende for alle Arbejdsinvalider, hvad enten de vare bleve Invalider paa Grund af Alder, Sygdom eller Ulykkestilfælde. Det skulde man arbejde hen til, men det sker ingenlunde efter det foreliggende Forslag. Hvorledes det nær-

mere skulde gennemføres, det er det sikkerlig ikke min Sag, og mindst i dette Øjeblik, at udvikle nærmere. Jeg tvivler paa, at det er en Sag, som det vil være muligt at faa fremført i en tilstrækkelig gennemarbejdet Skikkelse ad det private Initiativs Vej. Jeg tror, at det er en Sag, som Regeringen maa tage i sin Haand, og jeg har det Haab, at Regeringen vil tage det i sin Haand efter de Udtalelser, som vi i Fjor hørte af den daværende Indenrigsminister ved det lille Lovforslags Behandling om en udvidet Erstatning til Kommunerne fra Statskassens Side for ydet Alderdomsunderstøttelse. Det forekommer mig, at der den Gang i de Udtalelser, der kom fra Ministerens Side, laa et Løfte om, at den Sag skulde blive taget op, at man i det hele skulde komme til en Revision af den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Og skal man til en Revision, en virkelig Revision, ikke blot det uden videre at give dem, der nyde Alderdomsunderstøttelse, noget mere, og gøre Betingelsen for at opnaa den noget lettere, men en virkelig Revision, hvor det hele Spørgsmaal tages op til Undersøgelse og Afgørelse, saa er det, mener jeg, Regeringen, der maa tage denne Sag i sin Haand. Vi have af Lov i denne Retning jo to. Vi have som sagt Alderdomsunderstøttelsesloven, som jeg nu ikke skal vende tilbage til — jeg har omtalt, hvad jeg har at indvende mod den — og vi have Ulykkesforsikringsloven for visse af Industriens Arbejdere, som vi fik for et Par Aar siden. Hvad det kommer an paa, er at faa en Udvidelse af den sidste Lov, saaledes at ogsaa alle andre Arbejdere kunne opnaa en lignende Forsikring i Ulykkestilfælde som den, en vis Del af Industriens Arbejdere har opnaaet; hvorledes dette skulde ske, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, jeg tror, at Staten, som Forholdene ere, maa træde ikke saa ganske lidt til. Dernæst maatte der ske en Forandring af Alderdomsunderstøttelsesloven, saaledes at man virkelig lagde Vægt paa Alderdomsunderstøttelse, det vil sige, at den, som paa Grund af Alder er udslidt, skulde have Understøttelse, men ikke at han just skulde have opnaaet en vis Alder, thi det er slet ikke det, det kommer an paa. Endelig maatte man ogsaa give en Understøttelse til saadanne Arbejdere, der paa Grund af Sygdom, maaske i en forholdsvis tidlig Alder, ere bleve virkelige Invalider, saa at de ikke længere kunne arbejde. Dette er Opgaven til syvende og sidst, den, der ligger for, og denne Opgave, mener jeg, v-